

DOS LLIBRES

No sé pas si escau parlar de llibres en una col·laboració com aquesta i a més sense tenir-hi la mà trencada, però crec que les dues obres que a continuació s'esmenten, publicades ambdues l'any 2008 i dedicades a tractar l'àmbit sardanístic des d'òptiques totalment diferents, es mereixen fer-hi una breu i modesta referència en aquest atractiu llibret que cada d'any s'edita per l'Aplec de la Sardana de l'Escala.

Una màquina d'espavilar ocells de nit

Una màquina d'espavilar ocells de nit és el títol d'un llibre exquisit i sorprenent, els protagonistes del qual són els músics de cobla i els compositors de sardanes, cosa gens habitual en el món de les lletres del nostre país. Amb moments divertits i amb altres en què no estalvia les crítiques, l'obra és, abans que res, una mirada de respecte i tendresa d'uns personatges atípics i mig bohemis, alguns ja granats, que fins no fa gaire donaven la sensació d'anar sempre a contracorrent.

El llibre està estructurat en un conjunt de vuit narracions de llargades diferents, explicades a través dels ulls del seu autor. Fill d'un immigrant andalús, nascut a Vic el 1968, llicenciat en filologia catalana, músic i periodista, Jordi Lara és sobretot, un tossut divulgador de la sardana i de la música tradicional, que ha aconseguit un cert reconeixement públic gràcies a la direcció del programa *Nydia*, que en el moment d'escriure aquestes ratlles s'emet els dissabtes a les nou del vespre pel canal 33 de la Televisió de Catalunya.

De les vuit narracions, les quatre primeres potser són les millors, les més àgils, les més fresques, mentre que les tres que segueixen són més previsibles, tot i la seva excel·lència, atès que estan dedicades cadascuna d'elles a una personalitat del món sardanístic. Per últim, hi ha un epíleg que, tot i tenir un tractament més assagístic que la resta, no desmereix en absolut.

Personalment, em va encantar en especial el segon dels relats: *L'esglai del tito Loreto*. En ell, l'autor, acompanyat del seu amic de penes, viatja en ple estiu del 1999 fins al poble d'Alcalà la Real, província de Jaén, on l'any 1817 va néixer el renovador de la sardana Pep Ventura i on hi ha un petit monòlit recordatori d'aquest fet a la plaça de la vila, que s'ha convertit en un reclam turístic de catalans. I és en aquest segon capítol, que també s'hi poden llegir frases com aquestes: "La segona perversitat de la cobla és haver sobreviscut cent cinquanta anys (de moment). Haver desafiat la voracitat de la història. Com ha pogut perdurar, quasi intacte, un conjuntet de música popular pensat per fer ballar els pagesos del dinou els diumenges sortint de missa?... "